

OKÉNKO

Svatá Helena - Gernik - Nová Moldava
léto, podzim a zima 2019

Helenské posvícení

Milí čtenáři,

vždy, když vytváříme nové číslo časopisu, uvědomíme si, jak ten čas letí. Už za sebou máme horké léto plné festivalů a letních aktivit, barevný podzim a nastala banátská zima. O všem, co se během těchto období dělo, se dočtete právě v tomto novém čísle našeho časopisu. Děkuji všem, kteří si našli čas a přispěli krátkým článkem, slohovou prací, fotografií či obrázkem. Jsem ráda, že česká komunita v Banátu takto skvěle funguje a toho důkazem je právě i náš časopis. Protože se vydání našeho čísla trochu posunulo a my jsme se mezitím stihli přehoupnout do nového roku 2020, dovolte mi, popřát Vám v tomto roce hodně zdraví a Božího požehnání.

Přejeme vám všem hezké chvíle s naším časopisem.

Katka a Martin Rohál'ovi

Zahájení školního roku

Milí žáci,

dne 9. září 2019 jsme zahájili nový školní rok 2019 – 2020. Na slavnostním otevření byl přítomen pan učitel a ředitel školy u Corinini prof. Tundrea Ilie – Catalin a také někteří učitelé a rodiče školy. Musíme konstatovat, že i v letošním roce je počet žáků menší než loni, a to: ve školce je 6 dětí, první stupeň navštěvuje 5 dětí a na druhém stupni je 8 dětí.

Po zahájení a řečnění učitelů bylo žákům oznámeno, kdo je bude učit jednotlivé předměty a také, kdo bude jejich třídním učitelem.

Poté žáci odešli do tříd, kde dostali knihy na letošní školní rok a v 11 hodin odcházeli domů s nadějí a důvěrou, že jim tento školní rok přinese více úspěchů a dobrých známek.

Do školního roku 2019 – 2020 vše nejlepší přeje jak učitelům, tak žákům

učitel František Roch, učitel 1. stupně ve Svaté Heleně

Události očima dětí

Pochod českými vesnicemi

Mně se nejvíc líbí prázdniny, protože se nechodí do školy a nedostávají se domácí úkoly. A o prázdninách jezdí na Helenu hodně známých-bratrance, sestřenice strejdové a tety.

Jednoho dne nás paní učitelka vzala na Rovensko a na Gernik. Na Rovensko jsme jeli autem a bylo hodně velký vedro. Když jsme přijeli, tak jsme si složili věci a šli jsme na zahradu, kde jsme si postavili stany. Ze zahrady byl krásný výhled do okolí, protože Rovensko je hodně vysoko. Já jsem byl ve stanu s Józou Kunů. Po večeri jsme se byli projít ve vsi a měli jsme táborák, u kterého jsme zpívali. Když jsme si lehli spát, tak začala bouřka. Přesunuli jsme se do chalupy Kudmy, kde ale bylo málo postelí, tak jsme někteří museli spát na půdě.

Druhý den jsme hned po snídani vyrazili pěšky na Gernik. Cesta byla dlouhá. Asi po třech hodinách jsme se dostali ke gemickým mlýnkům, kde jsme šli nahoru po pěšině a už byl vidět Gernik.

Došli jsme do hospody, kde jsme si dali studenou malinovku. Potom jsme si vedle školy stavěli stany. Když jsme si šli lehnout, tak byla strašně velká zima.

Druhý den jsme šli ke Kuskům na snídani a hned potom jsme se připravili na pochod na Svatou Helenu. Cestou jsme zpívali a taky jsme zabloudili. Bylo fajn opět být doma na Heleně.

Já mám prázdniny nejradši na světě.

Daniel Hrůza, 10 let, Svatá Helena

Letní plavání

Paní učitelka nás víckrát o prázdninách někam brala. Jednou se rozhodla, že nás vezme do bazénu. Sešli jsme se v jedny hodině před školou, ale vzala jenom ty, který nacvičovali tance. A jeli jsme. Paní učitelka nás dala do párů jenom ty, který neuměli plavat. A pak přijely paní učitelky kamarádky a učely nás plavat. Pomalu mi to šlo a naučil jsem se plavat dosti dobře a jeli jsme domů.

Mně se to moc líbilo a nikdy na tento den nezapomenu.

Josífek Cuna, 12 let, Svatá Helena

Posvícení

Moje prázdniny byly moc hezký a nejhezčí bylo Posvícení. Bylo to 18. srpna a padlo to na neděli. Prvně jsme šli do kostela. Z kostela jsme šli domů se převlíknout a pak se šlo do kamínu. V kamíně jsme jedli jídlo a bylo to moc dobrý a pak byla zadarmo zmrzlina, čitro, pivo a míče. A když jsme se najedli, šli jsme tancovat v helenském kroji. Bylo to moc fajn. Každý rok se moc těším na posvícení.

Vlasta Herdová, 14 let, Svatá Helena

Výlet do Baila Herculane

Do Baila Herculana jsme jeli 28. září, protože to je den, kdy se v Rumunsku slaví Den národnostních menšin. V devět hodin jsme odjeli s mikrobusem do Coronini, kde na nás už čekal autobus s dětmi z Gerniku a Nové Moldavy. Do Baila Herculana jsme stihli kolem 12.00.

Hned jak jsme tam dorazili, tak jsme slezli z autobusu a přendali rekvizity do auta paní učitelky. Došli jsme do hotelu Diana a šli jsme se převléct do našich kostýmů. Já jsem hrál trpaslíka Rejpala a paní učitelka Štěpničková nám ještě pomalovala obličej a byli jsme dost směšní.

Po zahájení jsme zazpívali českou hymnu a pak i rumunskou. Pak začal program a děti z Eibenthalu hrály divadlo a tancovaly. My jsme hráli divadlo Sněhurka a sedm trpaslíků. Myslím, že se nám to povedlo. Potom ještě vystupovaly děti z Ješelnice a z Nové Moldavy.

Po programu jsme šli do restaurace a tam jsme měli oběd. Když jsme se najedli, tak jsme se šli převléknout do helénské kroje a tancovali jsme lidové tance. Také lidé ze všech českých vesnic napekli koláče, jaký se u nich pečou a všichni mohli ochutnat, kolik koláčů kdo chtěl. Tak jsme se přejedli, protože koláče byly moc dobré. Podívali jsme se i na ostatní soubory a pak šli společně do města něco si koupit. Každý si koupil něco na památku. Kolem 21.00 jsme vlezli do autobusu a jeli domů. Když jsme stihli do Coronini, tak jsme přendali věci do mikrobusu a on nás zavezl až před kulturní dům.

Byl to moc krásný den, kdy jsem se potkal s dětmi z jiných českých vesnic a společně jsme oslavili, že jsme Češi..

Julian Herdi, 13 let, Svatá Helena

Podzim na Svaté Heleně

Podzim začíná, když se ochladí a začnou opadávat listy ze stromů. Na podzim lidé pracují na poli, sbírají brambory, jablka, hrušky na zahradách a taky turky a kukuřice. Zvířata lesní si sbírají potravu a připravují se na zimu. Stěhovaví ptáci odlétají do teplých krajů. Na podzim je chladné počasí a prší, opadávají listy ze stromů. Na podzim je hodně práce a všichni se těší na zimu, až si odpočinou.

Denisa Peková, 10 let, Svatá Helena

Letní tábor u Gernických mlýnků

Letošní prázdniny byly plné zážitků. Jedním z největších zážitků, na který nikdy nezapomenu, byl tábor u mlýnků. Ráno v 8 hodin jsem odjela s paní učitelkou Máňou na Gerník. V Gerníku jsme dali naše věci na traktor a my jsme šli pěšky ke mlýnkům, kde už byly postaveny stany. Tam jsme se seznámili, a protože traktor ještě nepřijel, hráli jsme nějaký hry, například bramboru nebo housenku.

Mezitím přijel traktor s věcmi a my jsme si složili věci v „salonu“. K obědu jsme měli těstoviny, omáčku a maso. Hned po obědě nás rozdělili do skupin a řekli nám, kde budeme spát. Po celý čas, co jsme byli v táboře, jsme hráli jednu velkou hru rozdělenou na více částí.

První den jsme se rozdělili do skupin a začali jsme plnit úkoly. Šli jsme do lesa a tam bylo první území, které jsme museli získat. Byly tam lana různě uvázaná a my jsme museli prolézt a mít co nejméně dotyků. Naše družstvo mělo 5 dotyků a šli jsme na další území. Tam byly zase plachty různě poskládané a my jsme museli poslepu dojít do cíle a nedotknout se plachet. Za každý dotyk byl trest tři dřepy. Potom jsme museli přejít řeku po laně a ulovit si něco k večeři. Naše skupina vystřelila párky a kotlík.

Druhý den jsme se začali cvičit do „boje“.

1. Disciplína byla střelba z luku
2. Disciplína přenést v oblečení co nejvíc vody do kotlíku ve vzdálenosti 10 kroků
3. Disciplína byla hod kamínkem do stromu (museli jsme se střelit třikrát)
4. Disciplína byla poslepu ujít určitou trasu a pořad se dotýkat klackem provazu

Třetí den, ve středu, nám náčelník zvaný Sedící Byk“ řekl, že se musíme přestěhovat do dalšího tábora, protože nás Američané pronásledují. Američané byli naši vedoucí. Museli jsme si vyrobit alespoň dva vory, na kterých bychom převezli oheň a kotlík. Šli jsme skrz řeku, protože smyje každou stopu. Po cestě nám oheň málem zhasl, ale naštěstí byly kolem stromy, ze kterých jsme si nalámali větvičky. Během cesty jsme potkali „divokou krávu“, což byly rukavice plněné mlékem. Když jsme došli k cíli, uvařili jsme si na ohni kakao. V táboře nám řekli, že si musíme připravit nějaké maskování. V poledne jsme se schovali do lesíka a z úkrytu pobili skoro všechny Američany. V noci nás vzbudili a řekli nám, že musíme jít do „kavalerického tábora“ a každý si musí vzít kousek z mapy. Za dvě hodiny nás zase vzbudili a my holky jsme měly hlídku.

Ve čtvrtek se konal velký boj. Šli jsme na louku, kde jsme měli bojovat. Tam už bylo všechno připravené. Každá armáda si chránila svoji vlajku. Když nepřátelská armáda vzala vlajku a došla s ní na její území, vyhrála. Boj jsme vyhráli my, indiáni. Večer se na naši počest konala hostina.

V táboře se mi líbilo a přála bych si, aby se konal i příští rok.

Gabriela Pec, 12 let. Svatá Helena

Výlet do Bukurešti

Od začátku školního roku jsem se těšila na výlet do Bukurešti. Nemohla jsem se dočkat a najednou už bylo 14. listopadu, přijeli k nám kamarádi z Gerniku a my jsme se vydali na cestu.

Do Oršavy jsme jeli auty a z Oršavy směr Bukurešť lehátkovým vlakem, a to se všem moc líbilo. Do Bukurešti jsme dojeli kolem deváté hodiny ráno a metrem jsme dojeli na Ambasádu, kde jsme měli strávit jednu noc. Přivítal nás tam pan ambasádor Vladimír Války, který nás provedl celou budovou a odpověděl nám na naše otázky. Nejvíc mě zaujalo, že česká ambasáda je vlastně takové malé české území, na kterém neplatí rumunské zákony.

Hned po prohlídce ambasády jsme se procházeli uličkami Bukurešti. Navštívili jsme muzeum Antipa, které se všem líbilo a kdo v něm ještě na prohlídce nebyl, určitě mu návštěvu tohoto muzea doporučuji.

Hlavním cílem tohoto výletu byla návštěva univerzity v Bukurešti a katedry, kde se vyučuje čeština. Tam jsme se vydali v pátek večer a poznali jsme tři studentky, které studují český jazyk a se kterými jsme komunikovali česky.

Druhý den jsme se procházeli a šli jsme do molly, kde si každý něco koupil a přišel čas loučení. Nikomu se nechtělo domů. Čekala nás ještě dlouhá cesta vlakem domů, na kterou jsme se těšili. Návštěva Bukurešti byla nezapomenutelným zážitkem, a kdo ví, třeba se na univerzitu jednou vrátím jako studentka češtiny.

Adéla Peková, 12 let, Svatá Helena

Fotbalový turnaj na Gerniku

Dne 12. října se konal na Gerniku Fotbalový turnaj mezi Gernikem, Svatou Helenou a Kruščicí. Zápas začel ve čtyřech na fotbalovém hřišti u školy. Prvně hrál Gernik s Helenou a byl to těžkej zápas. Helena s Gernikem drsně bojovala, ale Gernik vyhrál. Hlavně proto, že Helena měla nedostatek hráčů. Zanedlouho stihla i Kruščice. Ted' měl zase Gernik nedostatek hráčů, takže prosili Helenu o jednoho hráče. Helena jim půjčila nejlepšího brankáře. Pro Gernik pak už bylo lehký porazit Kruščici. Zápas se skončil osm nula pro Gernik.

Na závěr byla velká hostina. Děti z Gerniku přinesly koláče, co napekly jejich maminky. Taky jsme si opékali buřty a pili čitro. Protože to byl víkend, kdy bylo na Gerniku Posvícení, večer byl bál. Na bále se tancovalo až do rána a byla dobrá nálada. Byli tam taky turisté z Čech.

Byl to krásnej zážitek, kterej bych si moc rád zopakoval.

Alex Popescu, 15 let, Nová Moldava

Pochod českými vesnicemi

Dozvěděl jsem se od dětí z Gerníku, že po ukončení školního roku se chystá nějaký výlet mezi Českými vesnicemi Rovensko, Gerník a Svatá Helena. A protože kolikrát mám možnost, tak si vyjdu na výlet do hor, nemohl jsem promeškat tuto neočekávanou příležitost. Tento výlet organizovala naše učitelka Kateřina Rohál'ová, pocházející z České republiky, ale působící už mnoho let v rumunském Banátu, a proto jsem se jí zeptal, zdali bych jsem se mohl připojit i já ke skupině dětí, kteří na tento výlet půjdou. Katka s radostí přijala tuto zprávu, a tak už mi nezůstalo nic jiného, než se na to důkladně vypravit.

Ve čtvrtek odpoledne, 27. června 2019, za krásného sluníčka a velkého horka, vyjíždíme ze Svaté Heleny. Bratří Hrůza řídí 2 minibusy a v přívěsu máme naskládané také batohy. Asi tak za 2 hodiny jsme na Rovensku (750 m nad mořskou hladinou). Každý si najde na vršku dobré místo pro stan. Postavujeme stany a díváme se občas dolu na zalesněné kopce, za kterými se skrývá Dunaj. Připojím se ke skupině větších chlapů, vedené Martinem, manželem naší učitelky Katky. Sejdeme k chalupě, kterou si Martin sám postavil. Cestou zpět nasbíráme dříví na oheň. Už od začátku jsem se rozhodl, že během výletu budu natáčet. A také Vlasta, má neteř, nás doprovází s foťákem.

Po večeri vyjdeme až k místnímu obchodu, kde se trochu ochladíme a občerstvíme. Protože léto teprve začalo a den je dlouhý, prohlédneme si také kostel a zavítáme také do místního muzea. Většina dětí je tady poprvé. Vrátime se k našim stanům, kluci zapálí táborový oheň a naše učitelka Katka vezme do rukou kytaru a začne zpívat. Všichni se připojíme. Potom zanotuje něco na kytaru také

učitelka Michaela z Ješelnice (Eşelnița). Atmosféra je okouzující. Začíná se stmívat. Kolem 10:30 zalezeme do stanu na odpočinek, protože ráno musíme v 7 hodin vstávat. Nestačíme ale zavřít oči. Na nebi se začíná blýskat a dunění hromu se stále více přibližuje. Také cítíme na obličeji první kapky deště. Všichni vstáváme, balíme stany a stěhujeme se pod střechu.

V pátek ráno, ještě před 7. hodinou, jsme na nohou a prohlížíme nebe. Po bouři už není ani stopy. Vypadá to, že budeme mít krásný den. Po snídani se shromažďujeme u parku ve středu vesničky a vydáváme se na cestu. Doprovází nás Alois Pospíšil, průvodce pocházející z Eibenthalu. Mimo dětí z Gerníku, ze Svaté Heleny a z Nové Moldavy, jde s námi i několik dospělých. Jsou s námi i 2 učitelky z Ješelnice, Michaela a Marie; Martin, manžel naší učitelky Katky a jejich dvojčata: Johanka a Julinka. A nezapomeňme ani ty 2 pejsky, kteří jsou naši strážcové při tomto výletu: veliká a impozantní Malak a malý, velmi malý Leo. Je nás celkem hnedle 30.

Malý batoh na zádech s občerstvením a vodou a jdeme směrem na Gerník. Je 9 hodin. Máme před sebou asi 16 km. Velký batoh se stanem nám odvezou s autem. Ale většinou jdeme z kopce dolů, takže to není tak namáhavé. Chvilku jdeme rovnou pod slunečními paprsky, chvilku jdeme skrze lesní chládek. Samozřejmě, ty mladší s větší energií jsou vždycky vepředu a ty starší vzadu.

Občas se zastavíme a počkáme i na ty, co zůstali vzadu. Ve chládku si také oddychneme a napijeme. Kolem 11. se posadíme na trávu a pojíme si. Doma to nikdy nechutná tak dobře! Asi po půlhodinovém odpočinku jdeme dále. Ještě máme před sebou několik kilometru. Dole, za kopci,

zahlédneme kousíček Dunaje. Brzy naše cesta se mění v širší pěšinu a pak začneme klesat strmě dolu až k potůčku. A už nemáme daleko až k mlýnům, k místu nazvanému "U Petra". Tady si dopřejeme delší odpočinek,

Vždyť teprve je 13. hodin. Vypadá to, že děti nejsou vůbec vysílené cestou, protože ještě mají sílu se prohánět a postříkat vodou.

Za necelou hodinu překročíme potůček a stoupáme lesem strmě do kopce po úzké pěšince. Konečně vyjdeme z lesa a už jsme na gernických polích. Zanedlouho spatříme první domy z vesnice. Vstoupíme na vesnickou asfaltku u hořejšího konce a jdeme až ke škole, kde si ve dvoře postavíme stany pro následující noc. Kluci nejsou unaveni ani teď: na školním dvoře se pustí do fotbalu! Vyčutnáme si výbornou večeři připravenou u rodiny Kuskové a ve 20. hodin ještě jdeme do kostela na mši svatou, kde učitelky a děti všechno doprovázejí krásným zpěvem. Nebylo to naplánováno, ale o tolik lépe to vyšlo! A na noc to vypadá, že už se na nás nepřivalí žádná bouře! Nebe je jasné a plné hvězdiček.

V sobotu ráno, 29. června, se probouzíme k novému dni a těšíme se na další dobrodružství. Někteří z nás dnes už nejdou s námi, ale i tak je nás ještě přes 20. Po snídani se šplháme na kopec, který stojí před kostelem. Dnes chceme dorazit na Svatou Helenu, kde jsme si nechali auta. Dnešní cesta by měla být o něco kratší (14 km) než ta včerejší. Ale slunce začíná pražit už od rána. Nahoře si pod stromem odpočineme a zase se shromáždíme. Přitom děti (a nejen děti!) začnou sbírat lesní jahody a ochutnávat tyto vzácné pochoutky. Jejich příchut' je mnohem intenzivnější a lepší než domácích jahod.

Zajdeme do lesíka, kde slunce už nás nemůže bodat svými horkými šípky. Dnešní trasa také většinou klesá. Po lese některé děti hledají a sbírají houby, samozřejmě pod dohledem naší učitelky Katky. Proděláme padlý strom, který

se nám staví do cesty, a potom vyjdeme z lesa. Už vidíme v dálce větrné turbíny, což znamená, že se blížíme ke Svaté Heleně.

Tady ale odbočíme od známé trasy a stane se, že se potácíme více než hodinu pod slunečním žářem, abychom se setkali s traktory, které nám přijely naproti. Konečně se setkáme s chlapy, kteří už nás hledají. Abychom si trochu odpočinuli ve chládku, zalezeme přímo do křoví. A už jsou tady naše taxíky, 2 traktory s přívěsy! Spokojeně si nasedáme na připravené lavice a nadšeně se ohlížíme kolem nás. Dobrá nálada se rozhostila mezi nás, a to ne že by do teďka dobrá nálada nepano-

vala v naší společnosti. Ale teď už to překypuje! Karel z Gerníku zůstane na chvíli bez čepičky, protože se mu zavěsí ve křoví. Ale to nic: sleze si pro ni, sebere si jí a hned si vyleze k nám zpátky. Takový chlap by mohl předběhnout i traktor!

Vjždíme do Svaté Heleny ve vítězném pokřiku děti a turistů, kteří sedí na terase u piva. Slézáme z traktoru a turisté z České republiky se nás ptají, co se děje. A při tom všechno fotí. Dospělí si dají pivo, děti zmrzlinu a všichni si posedáme, unaveni ураženou cestou. Ještě si uděláme společnou fotku pro budoucí vzpomínky. Na závěr všichni jsme pozvaní k chlapci z vesnice, k Petrovi (vždyť dnes je svátek svatého Petra a Pavla!), kde se občerstvíme limonádou a dostaneme kus sladkého a chutného dortu.

Žádný si nenaříkal na dlouhou cestu, na horko nebo na jiné obtíže. Nejmladší cestovatel měl asi 9 let a tím nejstarším jsem byl jistě já (57 let). Myslím, že všem se to moc líbilo. Pro mne to bylo milé překvapení. 14 let jsem byl daleko od Čechů a jistě mne takového něco moc scházelo! Srdečný dík naší (navždy) učitelce Katce, která tuto akci organizovala a těším se (a jistě že ne jenom já!) už na příští výlet v následujícím roce!

Josef Přelouček, katolický kněz na Gerníku, Rovensku a v Berzásce

foto: Cosmina Daniela Vlasta Muntean

Letní tábor na Gerniku

Musím uznat, že tyhle akce mají prostě jednu nevýhodu. Když se vrátím domů, je mi vlastně hrozně smutno. Chybí mi to místo, ze kterého se stal na čas náš domov, chybí mi ti lidé, se kterými jsem byla nepřetržitě 9 dní. Chybí mi to kouzlo táboření, které se člověku při příjezdu do města velmi rychle vzdálí.

Rodiče i prarodiče se vyptávají, jak to v Banátu vypadá a jak se tam lidé mají. Já se vlastně nepouštím do žádného velkého hodnocení, neb se mi zdá, že izolovaní 9 dní v divokém údolí, téměř jen s dětmi, jsme mohli tak nějak pouze odušit, jaký je skutečný život tamních rodin. Téměř jisté ale je, i přes již běžné mobilní telefony a jiné modernizace, že je pořád hodně jiný než náš.

I tento tábor byl poněkud jiný, než jsem zvyklá. Byl svou atmosférou v podstatě velmi rodinný. Než stihly dorazit děti, nahnala k nám na louku jedna místní paní šest krav. Nu což, po chvíli se nám podařilo rozdělit prostor napůl, aby nové spolubydlící nechodily na návštěvu do kuchyně nebo rovnou na naše postele. Těsně předtím ale stejně jedna kráva stihla Todi sežrat půlku bambusového kartáčku. Zjevně je vskutku přírodní:)

Děti přišlo do tábořiště celkem 15, a tak jsme si mohli rychle zapamatovat jejich jména. Než stačila proběhnout vyhlídková jízda s věcmi z vesnice na traktoru pana Maštaliře, seznamování bylo hotové. Pak jsme se všichni posadili do kruhu a promluvil známý náčelník Sedící Býk. Vyprávěl dětem některé své vzpomínky a popisoval, jak indiáni žijí. Aby se však jen nerokovalo, šli mladí indiáni, již rozdělení do tří kmenů, trénovat své dovednosti. S blížícím se časem večere se chopili luků a šípů a někteří z nich opravdu ulovili na terčích suroviny potřebné k vaření. Následující pohoštění bylo, jak už to tak bývá, záležitostí společenskou, a tak se kmeny společně najedly, zazpívali jsme si pár písniček a šli spát.

V úterý bylo potřeba opravdu spojit všechny síly na stavbu voru, který měl přepravit po potoce oheň i kotlík až k „divokým kravám“, které děti zkušeně podojily, aby mohly z jejich mléka na břehu uvařit kakao. Vše se úspěšně povedlo a v poledne následovala kulinářská odměna, tedy pravé české knedlo zelo vepřo, které na ohni bravurně připravila naše šéfkuchařka Todi s pomocí Zi. Kromě toho byl v menu například místní domácí tvaroh s ostružinami a k snídani dokonce palačinky, tedy samé gastronomické zážitky. Mezi nimi pokračovala celotáborová hra, tematicky zaměřená na bitvu u Little Bighornu, kte-

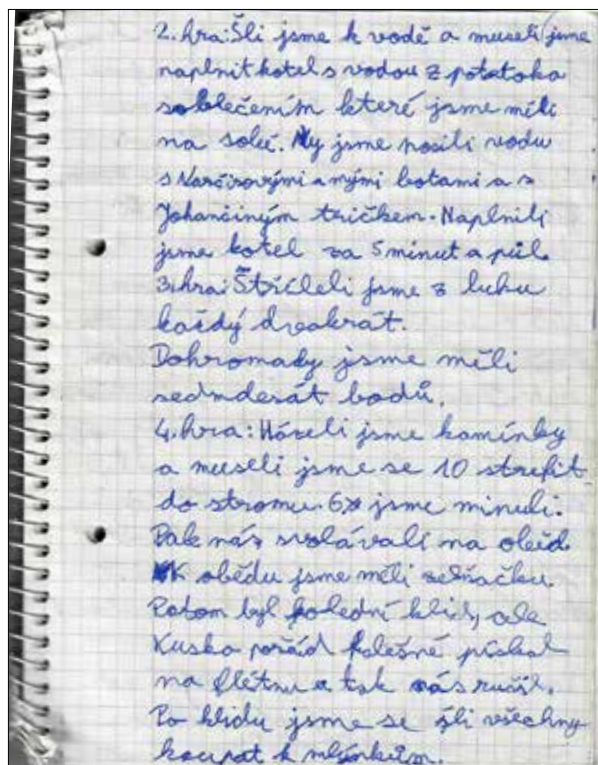
kteří tak mohli večer oslavovat na velké hostině. Nás kavaleristy naštěstí přizvali také :) Večer utekl a s ním pomalu i naše dny na louce v Banátu. V pátek jsme se rozloučili s dětmi, do soboty zabalili a krátce ještě navštívili vesnici Svatou Helenu, abychom nasáli veselou atmosféru blížícího se posvícení. Poslední noc strávená na vyhlídce nad Dunajem byla opravdu nádherná, a tak se nám nechtělo ani usínat, ani následně za tmy ve 4 hodiny vstávat. Nicméně část z nás do autobusu nastoupit musela a Jelen s Martinem a Tomem zase statečně odřídili auto s vozíkem zpět do Prahy.

Tedy jak jsem již psala, cesta to byla náročná, příprava také, ale za všechny ty zážitky pro nás i pro děti v Banátu to opravdu stálo:) Díky všem.

text: Kamila Rašková
fotografie: Martin Lehký, Kamila Rašková

rou měla pod palcem Blecha s pomocí Mouchy. Děti si užily mnoho her, které jsou u nás možná už ohrané, ale v Banátu rozhodně ne, a tak nám čas díky Bramborám, Ufu či Pakofotbálku ubíhal opravdu rychle. Večer v teepee mělo úspěch městečko Palermo, které Bivoj prokládal skvělou hudbou.

Ke konci tábora klesly teploty, nikoli však zábava. Kmeny se při noční výpravě zmocnily mapy a připravovaly se na bitvu s kavaleristy, které již v první fázi hravě porazily. Závěrečný boj o vlajky nebyl sice tak rychle rozhodnut, skončil však opět vítězstvím indiánů,

Gabriela Pec 13 let Svatá Helena

Festivalové léto **Festival v Temešváru**

I letos jsem se s helenskými a gernickými dětmi vypravila do Temešváru, abychom podpořili akci „Festival menšin žijících v Banátu“.

Na akci nesměly chybět helenské rohlíčky, krojovaná česká panenka ani české, bohatě vyšívané ubrusy. Vše jsme nachystali u našeho stánku, který měl na velké tabuli napsáno „Češi“ a pod ním byly názvy Svatá Helena, Gernik, Nová Moldava, tedy názvy vesnic, které letos českou menšinu na tomto festivalu zastupovaly.

Připojili jsme se k průvodu a postupně navštěvovali domečky Slováků, Řeků, Arménů, Turků, Bulharů, Srbů a dalších menšin, které společně v Banátu již po staletí žijí. Následovalo společné zatančení si tance hory a kulturní program, ve kterém za českou menšinu vystoupily děti ze Svaté Heleny a mládež z Gerniku.

Tato akce je velice důležitá zejména pro děti, které žijí v Banátu. Podpoří to jejich hrdost na to, že jsou Češi, i když žijí v Rumunsku.

Kateřina Rohál'ová, učitelka českého jazyka

Festival **v Srbsku**

Tradičním se pro obyvatele rumunské části Banátu stává i festival v nedaleké Kruščici pod názvem „Lapota rozličitosti“. I letos tam vyrazila mládež společně s dětskými soubory, aby zatančili a zazpívali na tomto festivalu a setkali se s krajany žijícími v Srbsku, kteří také mluví česky.

*Kateřina Rohál'ová,
učitelka českého jazyka*

Festival v Eibenthalu

Již tradičně se na konci prázdnin konal hudební festival na Eibenthalu. Kromě kapel zde však nebyla nouze ani o divadelní představení, zajímavé přednášky a workshopy. Součástí festivalu byla také Gernická noc, kdy se část účastníků přesunula do české vesnice Gernik. Během tohoto večera vystoupily také děti ze Základní školy J. A. Komenského, které zahrály divadelní představení „Sněhurka a sedm trpaslíků“.

Kateřina Rohál'ová, učitelka českého jazyka

Krajanský festival

Letos se krajanský festival konal na Rovensku. Na Rovensko je cesta daleká a náročná a ještě nám letos ani nepřálo počasí.

Od rána lilo jako z konve a cesta z Ljubkové byla téměř nesjízdná. Ale vše jsme zvládli a díky skvělým organizátorům jsme si to náramně užili. Nechybělo pohoštění, kulturní vystoupení folklórních souborů ani večerní tancovačka. A hlavně se zde sešli lidé z českých vesnic, kteří se dlouho neviděli, aby se pozdravili, popovídali si a sdělili si, co je ve které vesnici nového.

Mezi vzácnými hosty nechyběl velvyslanec ČR v Bukurešti Vladimír Války, pan konzul Ivo Tajchman a dorazili také zástupci z DZS, kteří vysílají české učitele ke krajanům, a to paní Olga Vlachová a Rudolf Šindelář. Díky DSSČR, předsedovi Štefanu Boudovi, české ambasádě v Bukurešti a všem, kteří k tomuto krásnému dni přispěli.

Kateřina Rohál'ová, učitelka českého jazyka

Den českého jazyka – Babiččin koláč

În data de 28 septembrie 2019 la Băile-Herculane s-au desfășurat două acțiuni ale UDSCR: ” ZIUA LIMBII CEHE” și ” DULCELE BUNICILOR”. De dimineață s-a sărbătorit Ziua Limbii Cehe la hotel Diana. Aici mai mulți copii din Gîmic, SF.Elena, Eibenthal, Eșelnița, Moldova-Nouă și Orșova au prezentat un program de dansuri, scenete și poezii.

În a doua parte a zilei au fost sărbătorite bucătăresele noastre, doamnele din localitățile cu etnici cehi: Ravensca, Caransebeș, Băile-Herculane, Orșova, Eșelnița, Eibenthal, Sf. Elena, Moldova-Nouă, Gîmic. Dânsurile au pregătit pentru expoziție o mulțime de ispite dulci. Această expoziție a fost un adevărat succes, doamnele noastre s-au pregătit cu cele mai bune prăjituri, au îmbrăcat cele mai frumoase costume populare și ne-au arătat adevărata valoare a cehilor din zonă. Și aici copiii au pregătit un scurt program de dansuri.

Claudia Sembera, președkyně místní organizace DSSČR Baila Herculana

28. září se v Rumunsku slaví „Den národnostních menšin“ a česká menšina žijící v Banátu tento den slaví jako „Den českého jazyka“. Letos se zástupci všech místních organizací společně s dětmi sešli v Baila Herculane, aby tento den společně oslavili.

Slavnostního shromáždění se zúčastnil velvyslanec České republiky v Rumunsku Vladimír Války, prefekt župy Caraș-Severin Matei Lupu, starosta města Moldova-Nouă Adrian Constantin Torma, honorární generální konzul České republiky v Temešváru Štefan Moțec, konzul Velvyslanectví České republiky v Rumunsku Ivo Teichman, ředitel Českého centra v Bukurešti Robin Ujfaluši, předseda Jihobanátské filiálky Demokratického svazu Slováků a Čechů v Rumunsku Štefan Bouda a čeští krajané z českých měst a vesnic v Banátu.

Po úvodním projevu žáci společně zazpívali českou i rumunskou hymnu, po které následoval kulturní program. Odpoledne akce pokračovala ochutnávkou českých koláčů a přehlídkou českých tanců. Díky všem, kteří k průběhu akce přispěli.

Kateřina Rohál'ová, učitelka českého jazyka

Vážení prediium, milé hoste

Byl jsem požádan, abych přednes krátkou historii naší české národnosti žijící v Rumunsku, zvláště ve školství a pomoci, kterou dostáváme z Č.R. přes Českou velvyslanectví v Bukurešti a A.S.Č.S.R. při různých slavnostních příležitostech jako její dnes zde v Herkulesových lázních.

Posílání učitelů do Rumunska už bylo od roku 1936 po dohodě mezi Československem a Rumunskem a naopak z Rumunska do Československa zákonem č. 153067/21 října 1936.

Po druhé světové válce roku 1949 zákon přestal platit a učitele ušli domů.

Po revoluci 1989/14 prosince 2005 dohoda č. 1622 Česká Republika uzavře program na podporu českých krajanů žijící v Rumunsku začala znovu posílat do Rumunska učitele v dobách: 2006-2010 č. 1622/14.11.2005; 2011-2015 č. 262/9.4.2010; 2016-2020 č. 348/2015.

Na podporu české a slovenské menšiny se steral od založení A.S.Č.S.R. roku 1991 pod vedení jejich předsedů, jejichmi a poslanci v Rumunském parlamentu, při různých aktivitách v zachování české a slovenské národnosti, jejich: škol, jazyků, zvyků, krojů, řemesl a dobrot v počení a vaření.

Velký dík patří páni předsedovi A.S.Č.S.R. Adrianovi Morkovi, který prosadil jako poslanec v Rumunském parlamentu zákonem č. 130/8.11.2014. „Den České republiky se bude slavít vždy 28. září,“ statim Den České republiky na základě článku 45/76 Rumunské ústavy, to co dnes právě slavíme dnes spolu s představiteli České ambasady a jiných vzácných hostů.

Můžeme se chlubit s našimi učiteli vyslání z Č.R. do Rumunska přes A.Z.S. spolu s M.Š. T.M.T. (hlavně školské, školství, Mladéže a Tělovýchovy, která bere ohled při výměně učitelů na naše požadavky, který nám pomáhají na globální a udržení českého jazyka, zvyků a identity české identity.

Máme jistotu že tak Č.R. jako Česká ambasada v Bukurešti, A.Z.S. a M.Š. T.M.T. a hlavně A.S.Č.S.R. bude nadále financovat našu národnost v duchu českém.

V ita závěr chci bych poděkovat Vám všem přítomným českým a slovenským vesničarům žijící v Rumunsku, že budete spolu udržovat naši českou identitu, v celém její rozsahu a to: řeč, školství, zvyků, náboženských, krojů, řemesl a, ne nákoně hrdost že jsme ČESKÉ a ne kvůli za potravost.

František Roch,
učitel ve Svaté Heleně

Návštěva delegace Domu zahraniční spolupráce

Jan Neruda, Povídky malostranské

Na Gerniku vedu od loňského roku skupinu středoškoláků. Jde o čtyři studenty, kteří se výuce českého jazyka věnují dobrovolně každý čtvrtek odpoledne. Nedostávají za to žádné kredity ani známky. Těší je, že najednou začínají psát bez chyb, rozšiřují si slovní zásobu a objevují nové autory. A kdo ví? Třeba je právě ve studiu českého jazyka jejich budoucnost.

V červnu jsem pro ně připravila seznámení se s českým spisovatelem Janem Nerudou a jeho knihou *Povídky malostranské*. Vybrala jsem povídku „Přivedla žebráka na mizinu“.

V úvodu jsme zavzpomínali na společnou návštěvu Prahy, které se všichni účastnili, což bylo velkou výhodou. Měla jsem připravené fotografie Nerudovy ulice, Malé Strany i Domu U Dvou slunců, ve kterém Neruda žil. Nemohli jsme se vyhnout ani poznámce, že i na Gerniku je část vesnice, které se říká Malá strana a Velká strana.

Na tabuli jsem napsala název dnešní povídky a ujistila se, že žáci ví, kdo je to žebrák. Následovala otázka a krátká diskuse „Jak mohu někoho, kdo nic nemá a žebrá, přivést na mizinu? Co mu ještě mohu vzít?“

Rozdala jsem dětem knížky „Povídky malostranské“ a společně jsme začali nahlas číst. Zvolila jsem metodu řízeného čtení a čtení jsem přerušovala v momentech, kdy jsem si nebyla jistá, zda žáci výrazům v textu rozumí, nebo jsem chtěla slyšet jejich názor a to, jak si myslí, že bude příběh pokračovat.

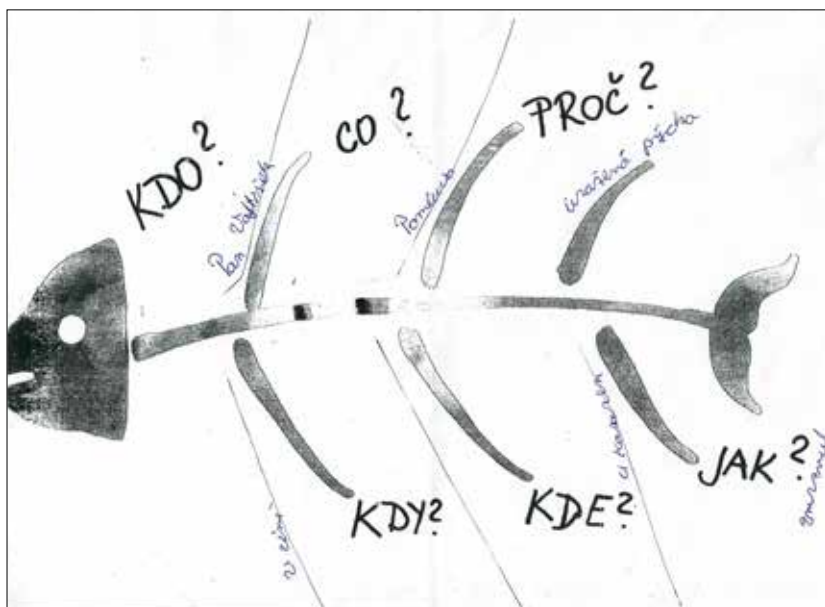

Po společném čtení jsem žákům rozdala pracovní list, na kterém byla nakreslena metoda rybí kosti a na jednotlivých kostičkách byly napsány krátké otázky – Kdo? Co? Kde? Proč? Jak? Kdy? ... Ke každému studentovi jsem přiřadila jednoho hosta, který hodinu sledoval (pozn. Tuto hodinu jsem připravila jako ukázkovou pro delegaci DZS, která v červnu navštívila učitele působící v rumunském Banátu) a společně tuto rybí kost vyplňovali. Každá dvojice přečetla nahlas bez komentáře své odpovědi.

Vrátili jsme se k původní otázce „Co lze vzít žebrákovi?“ a se studenty jsem krátce diskutovala o tom, jak mohou uškodit lidem pomluvy, ptala se jich, zda se sami již někdy stali obětí pomluv nebo dokonce nějakou pomluvu začali šířit. Snažili jsme se dopátrat důvodu, proč pomluvy vznikají a mým cílem bylo dovést žáky k tomu, aby vždy nevěřili všemu, co slyší, ale udělali si na věc svůj názor na základě zdravého rozumu. Vždyť to, co slyší, mohou být právě pomluvy, které dokážou velice ublížit.

Jako památka na tuto hodinu zůstala dětem kniha od Jana Nerudy „Povídky malostranské“, a protože se blížily prázdniny a hodina řízeného čtení je příjemně naladila, věřím, že kniha neskončí ve skříní, ale že si najdou čas, aby si přečetli i další povídky.

Kateřina Rohál'ová,
učitelka českého jazyka

Setkání s krajaný v Banátu

Dům zahraniční spolupráce – Jitka Morčušová, Rudolf Šindelář, Olga Vlachová; Ministerstvo zahraničních věcí ČR – Zuzana Sedláčková

V rámci pravidelných monitorovacích cest do míst působení učitelů u krajanů jsme v květnu 2019 navštívili Banát, jednu z tradičních destinací, kam byl učitel v rámci Programu podpory českého kulturního dědictví v zahraničí vyslán už v roce 1998.

Během monitorovací cesty jsme se seznámili s rozličnými činnostmi učitelů a s podmínkami, ve kterých žijí a pracují. Ve Svaté Heleně jsme zhlédli výuku českého jazyka Kateřiny Rohál'ové a zdařilé představení Sněhurka a sedm trpaslíků a na Gerníku jsme si kromě školy prohlédli také Český dům – muzeum/skanzen. Byli jsme přítomni rovněž na hodinách Vladimíra Kováře v Eibenthalu a v Ešelnici. Ve všech těchto místech jsme měli možnost pobesedovat s žáky i s jejich rodiči a zeptat se dospělých i dětí na motivaci ke studiu češtiny.

Velice si ceníme velkého pracovního nasazení učitelů, viděli jsme velmi dobře připravené hodiny, věnované např. čtení s porozuměním, i ukázky mimoškolních činností, např. nácvik tanců. Budeme dlouho vzpomínat na překrásnou přírodu, na pohostinnost krajanů a na místní kuchyni.

Děkujeme předsedům krajaných komunit, ředitelům škol, místním učitelům a všem krajanům za jejich péči o český jazyk a českou kulturu.

PaedDr. Olga Vlachová

Z hodin českého jazyka

Astrid Lindgrenová, Děti z Bullerbynu

Letos jsem v Banátu zahájila osmý školní rok jako učitelka českého jazyka a dle mých zkušeností kniha, která nejvíce zapůsobila na děti v Eibenthale, na Bigru či ve Svaté Heleně, byla kniha od Astrid Lindgrenové „Děti z Bullerbynu“. Tato kniha je dětem blízká právě podobným způsobem života dětí zde v Banátu i v Bullerbynu, tím, jak je jejich život propojen se zvířaty i každodenními povinnostmi.

Nedávno jsme četli veselou kapitolu „Anna a já působíme lidem radost“ a já jsem dostala nápad na zajímavou slohovou práci.

Kateřina Rohál'ová, učitelka českého jazyka

Působíme lidem radost

Jednou jsme ve škole četli mou oblíbenou knihu Děti z Bullerbynu a paní učitelka dostala nápad, že bychom i my mohli působit lidem radost.

Dlouho jsem přemýšlela, jakou a komu udělám radost. ako první mě napadlo sesbírat ořechy před domem a z toho měla velkou radost babička. Potom jsem zašla ke druhé babičce, a tam jsem se svou sestrou shrabala listí. Babička se trochu divila.

Odpoledne jsme šli s holkama dát štěňátko sousedům. Byl to dobrý skutek, že jsme mu našli nový domov.

Byla to zábava, že jsme působili lidem radost a bavilo mě dívat se na obličej lidí, kterým jsme radost způsobili.

Denisa Pek, 9 let, Svatá Helena

Jednou jsme s paní učitelkou četli Děti z Bullerbynu. A kapitola se jmenovala Anna a já působíme lidem radost. Tak paní učitelka dostala nápad, abychom i my způsobili někomu ve vsi radost. Doma jsem si znovu přečetla kapitolu z knížky a přemýšlela jsem, jakou radost a komu udělám já.

Odpoledne jsme šli s holkama odnést štěňátko. Maminky jsem se zeptala, s čím jí můžu pomoci a ona řekla, abych jí pomohla péct koláče. Docela mě to bavilo. Tatínkovi jsem chtěla také pomoci, ale řekl, že u něj v dílně je to pro mě nebezpečné a ať si raději jdu hrát.

Moc se mi ten den líbil a budu působit lidem radost i příště.

Ana Pec, 9 let, Svatá Helena

Jednou v úterý jsme na češtině četli „Anna a já působíme lidem radost“ od Astrid Lindgrenové. Tak se paní učitelka rozhodla, že za domácí úkol budeme mít udělat někomu ve svém okolí radost. Já jsem udělala radost mámě i štěňátkám, i když větší radost asi štěňátkám. Mámě jsem udělala radost tím, že jsem poskládala prádlo. Štěňátkům jsem dala pořádně najíst a stejně tak i naší fence Malačce.

Je pěkné působit radost a nejenom lidem.

Juliana Rohál'ová, 10 let, Svatá Helena

Jednou jsme s paní učitelkou četli o tom, jak Lisa a Anna působily lidem radost, tak jsme dostali za úkol také působit lidem radost.

Nevěděla jsem, co můžu udělat, tak jsem se mámy zeptala, jestli nemůžu to staré kolo, co je mi malé, věnovat mému kamarádovi Fandovi.

A potom jsem udělala radost sobě, že jsem se konečně přemohla a uklidila si stůl.

Johana Rohál'ová, 10 let, Svatá Helena

Děti hrají divadlo

Každý rok s místními dětmi nacvičím divadelní představení, na kterém s přestávkami pracujeme zhruba tak půl roku. Ono popravdě není se čemu divit. Místní děti od jara do podzimu pomáhají s dobyt看em a na polích a je téměř nemožné domluvit si termín nácviku, na který by mohli přijít všichni. Chce to velkou trpělivost, pevné nervy a velkou dávku empatie. Neustále jsem zaskakovala za ty, kteří nemohli, a vystřídalala snad všechny role. K mým rituálům před každým nácvikem patřilo objížďení stavení a popohánění dětí k divadelní zkoušce, či připomenutí jim, že se cosi takového dnes koná a ony zapoměly...

Ale po této namáhavé dřině se dostaví výsledek, který stojí za to. Letos jsem pro naše vystoupení zvolila klasickou pohádku „Sněhurka a sedm trpaslíků“, kterou jsem nacvičila s dětmi ze Svaté Heleny. Společně s dětmi jsme obsadili role v pohádce a každé dítě si ke své postavě vytvořilo kostým i rekvizity. Pohádka byla doplněna vtipnými vstupy, které nás během nácviku napadaly, písněmi a hrou na hudební nástroje.

Myslím, že za všechny mohu říci, že jsme si nácviky i následná vystoupení náležitě užili. Představení jsme zahráli ve Svaté Heleně, na Gerniku i v Den českého jazyka, který se letos společně slavil v Baila Herculana.

Kateřina Rohál'ová, učitelka českého jazyka

Návštěva Bukurešti

Děti na českých vesnicích v Banátu každým rokem ubývá a je stále těžší motivovat je k tomu, aby česky mluvily, psaly a četly. Neustále vymýšlím aktivity plné zábavy, výletů a kreativity, při kterých se setkají s dětmi z jiných českých vesnic a češtinu používají jako nástroj dorozumívání.

Letos se mi podařilo získat od České ambasády v Bukurešti finanční prostředky na výlet do Bukurešti a to ne za památkami hlavního města, ale za účelem návštěvy Katedry bohemistiky. Chtěla jsem svým studentům ukázat, že i zde v Rumunsku mohou studovat český jazyk a literaturu a jednou se znalost českého jazyka může stát i základem jejich povolání. Mohou se věnovat překladařství, pracovat v nějaké z českých firem, která v Rumunsku otvírá své pobočky nebo se dokonce ucházet o zaměstnání na České ambasádě v Bukurešti. Je to dlouhá cesta, kterou musí ujít, ale prvním krokem byl právě náš výlet do Bukurešti.

Pro mnohé to bylo poprvé, co navštívili hlavní město Rumunska, a zážitkem pro nás byla každá maličkost, jako např. jízda lehátkovým vlakem, jízda metrem, návštěva muzea, procházka centrem města no a tím největším pak návštěva Univerzity v Bukurešti a setkání se se studenty českého jazyka. Strávili jsme v univerzitním prostředí příjemný večer a mohli se přesvědčit na vlastní oči a uši, jak se podařilo rumunským studentům českého jazyka naučit česky.

Velké poděkování patří všem, kteří se na průběhu této akce podíleli. Zejména bych chtěla touto cestou poděkovat panu velvyslanci Vladimíru Válkymu, panu konzulovi Ivo Tajchmanovi a jeho manželce, předsedovi DSSCR Štefanovi Boudovi, panu lektorovi Jiřímu Bernkopfovi, Janě Mlezivové a Vlastě Vilim za administrativní pomoc a maminkám, které mě na cestě doprovázely a dávaly pozor, aby vše proběhlo hladce. Děkuji!

Kateřina Rohál'ová, učitelka českého jazyka

Bukurešť

Na začátku podzimu mám prání učitelka ma češtinu řekla že se uděláme krásný výlet do Bukurešti, že se půjdeme podívat na univerzitu kde se studuje dál čeština.

Pani učitelka řekla že vezme žaky, kteří si myslí že chtějí studovat dál češtinu. Když nám pani učitelka oznámila že se pojedeme 15 listopadu šli jsme děti z Germínu z Svaté Helény a z Ualdaruy. V noci ve 2 hodiny jsme měli vlak do Bukurešti. Šli jsme ve vlaku lehátko a pasáží jsme tam kolem 3 hodiny. První jsme se šli ubytovat do české ambasády. Paki jsme šli předat panu ambasádáři domácí vtipality, který jsme dorazili z vesnice. Pan ambasádář byl velmi milý a ukáral nám českou ambasádu rozhodli jsme se že se půjdeme podívat do města a projít si krásné město Rumunsko. Zašli jsme se podívat do muzeum kde byly zvěřata ucpaný. Všedno se nám moc líbilo. Šestí jsme se šli podívat na parlament který byl moc krásný a udělali jsme si tam krásné fotky. Vrátili jsme se zase zpátky na ambasádu kde jsme se tak dvě hodiny odpočinuli. V 6 hodin jsme šli se podívat na tu univerzitu kterou jsme si přejeli. Byli jsme tam s studentkou který studuje z naší češtinu. Jejich vypracování bylo úplně dokonalé my jsme jim oslavněli. Po návštěvě univerzity jsme šli na ambasádu kde už jsme jen houkali s klukama na fotbal a v 11 jsme šli spát. Další den ráno jsme šli na snídani a tam jsme se dohodli že půjdeme do malú a že se něco nakoupíme. Všude jsme prodili mítsem, pani učitelky totiž máš chtěla maucit aby jsme se uměli také orientovat ve větších městech. Pakam všem jsme šli pro věci na ambasádu protože už jsme měli odjíždět domů vlak nám šel ve 3 a 40 min. Ale vůbec se mi tam nechtělo.

Marie Piečková 16 let Gernik

Rozhovor s helenským rodákem

V létě vesnice Banátu ožijí. Jednak se do českých vesnic vypraví zvědaví turisté, ale hlavně se vrací na dovolenou a prázdniny původní obyvatelé, kteří do Čech odešli za prací a lepším životem, ale na svůj rodný kraj nemohou jen tak lehce zapomenout.

S panem Aloisem Hružou jsem se seznámila v jeden letní podvečer, kdy za mnou přišel do školy a s velkým úsměvem mi vyprávěl o tom, jak kdysi na helenské škole učil, a popisoval mi také své nelehké začátky po příchodu do Čech. Rozhodla jsem se, že ho trochu vyzpovídám.

Jaké to pro Vás bylo, když jste se přestěhoval do České republiky?

Začátek nebyl jednoduchý, já jsem hodně komunikativní člověk a lidé v Čechách byli odtažití. Co se týče zaměstnání, tak zde v Rumunsku mi stačilo k tomu, abych mohl být učitelem, středoškolské vzdělání a v Čechách po mně vyžadovali vysokoškolské vzdělání a to jsem neměl, tak jsem začal pracovat ve skladu. Později jsem pracoval jako tlumočník. Překládal jsem z češtiny do rumunštiny a obráceně.

Jaké jsou Vaše vzpomínky na Svatou Helenu?

Krásné! Působil jsem zde 9 let. Tenkrát jsme učili v budově dnešní charity. Učil jsem na 1. stupni a měl jsem ve třídě 16 žáků. Svě bývalé žáky potkávám jak tady na Svaté Heleně, tak v Čechách a vždy mě potěší, že dostali dobré základy.

Jak fungovalo vzdělávání učitelů v Rumunsku?

Já jsem zde působil jako pomocný učitel a každé tři měsíce jsme se účastnili školení. Tak tomu bylo i během prázdnin. Svatá Helena je mým domovem a, i když teď bydlím se svou rodinou v Žatci, stále se sem rád vracím.

Myslíte si, že se sem třeba jednou vrátí vaše děti?

Doufám, že se děti budou do Svaté Heleny vracet na prázdniny a na dovolenou. Že toto krásné místo jednou ukážou také svým dětem. Jejich život, domov, přátelé jsou však již v Čechách. Také by zde nenašli zaměstnání, což je hlavní důvod, proč lidé z vesnic v Banátu odchází.

Kateřina Rohál'ová, učitelka českého jazyka

Fotbalový turnaj na Gerniku

Loni na podzim se podařilo zahájit spolupráci mezi rumunským a srbským Banátem. Iniciátorem této spolupráce byl český učitel Standa Havel, který zde působí již třetím rokem a jeho velkou zálibou je fotbal.

Nejdříve přijeli žáci ze Srbska na Svatou Helenu, později jsme si zahráli fotbal v Srbsku zase my. Letos se celý autobus s dospělými i dětmi vypravil na Gernik. Počasí nám přálo a nálada byla výborná. Kdo chtěl, hrál fotbal, ostatní fandili, povídali si a opékali buřty. Děti ze Srbska i z Gerniku pobíhaly kolem nadšené z nových kamarádů.

Večer jsem naše hosty rozdělila do gernických rodin, kde jim místní připravili slavnostní večeři a hlavně se těšili, že si se svými krajany popovídají a zavzpomínají. Byl to víkend, kdy se na Gerniku slavilo Posvícení, a proto se všichni sešli v kulturním domě, kde již hrála místní kapela Bohemika. Tančilo se, popíjelo, hodovalo a zpívalo. V pozdních hodinách naši přátelé odjeli zpět do Srbska no a místní, ti si bál užívali až do rána.

Díky všem, kteří k této krásné akci přispěli. Speciální poděkování patří všem maminkám, které pro naše hosty napekly a navařily. Děkujeme.

Kateřina Rohál'ová, učitelka českého jazyka

Martina a Josef Ptáčkovi opět v Banátu

Konečně se to podařilo. Zhruba po roce a půl se Martina a Josef opět vypravili za dětmi do Banátu. Tentokrát přiletěli do Temešváru a doprovázeli je jejich rodiče, kteří se přijeli do Banátu podívat poprvé.

Není zrovna pravidlem, že by oba sourozenci dělali stejný sport. Martina a Josef Ptáčkovi to tak mají. Martina je sedminásobnou mistryní světa v kickboxu a nedávno získala černý pásek v hand-to-hand combatu, tedy boji jeden na jednoho nebo taky jedna na jednu. A osmnáctiletý Josef byl pětikrát na MS druhý v grapplingu. Spolu s Martinou vede kurzy dětské sebeobranu.

Vzhledem k tomu, jak jsou oba vytížení, je skoro zázrak, že se tato akce podařila. Čekaly je zde usměvavé tváře dětí, které se již nemohly dočkat, kdy začne trénink. Martina s Pepou si tentokrát kromě sportovních odpolední připravili také výtvarně- literární projekt „ Můj sen“, ve kterém děti malovaly a popisovaly své sny. Nechyběl ani živý vstup do rozhlasového vysílání, ve kterém děti ze Svaté Heleny pozdravily posluchače.

Jeden den všichni strávili v Gerniku, kam dorazili pěšky a trochu v deštivém počasí i bloudili. Celé odpoledne se zde věnovali dětem a mládeži a lítovali jsme pouze toho, že není více času.

Snad příště!

Děkujeme celé rodině za krásný zážitek, který jste místním dětem připravili!

Kateřina Rohál'ová, učitelka českého jazyka

KICKBOX

V listopadu ke nám přijeli Martima a její brachi Josefem a rodičema.

A my jsme malovali aby jsme věděli že Martima naučí je nám bojovat. Odpoledne jsme šli na relax kde jsme videli telata, ovce, a krave.

A potom přišlo to neplepři a začali jsme bojovat. Šelka se tam ve Sale de sport asi 12 děti.

Nepřítel jsme začali s rozehrávkou a hráli jsme hry potom jsme se rozdělili do dvojic a učili jsme se koparit.

Něco jsme přišli velky a mně se to tak líbilo že jsem šustal a měma.

Škola že nebydělím v Brně chodil bych tam každý den.

Můj sen

Od mala se mi líbilo psát a říct si že me to so bavilo a bavilo a to me bude tomu že jsem rphoro pořad rebral. Mnoh jsem se se stal profesionálním koparubem. chtel bych vyhrat zlatou medaili. chtel bych byt slavný. chtel bych se dostat do televize. chtel bych byt mohl karkvadom boufam a že se mi tak sen vyplní.

Józa Cunů, 13 let, Svatá Helena

Kateřinský šachový turnaj na Gerniku

Již podruhé se v den, kdy mají Kateřiny svátek, konal na Gerniku „šachový turnaj“. Loňská soutěž přilákala i další hráče a tak bylo v neděli odpoledne v hospodě „U Piečků“ nabito. Opět nechyběla výprava z Eibenthálu, tentokrát však pouze v zastoupení rodiny Edgara a Davida Mlezivových, kteří si tuto příležitost nemohli nechat ujít.

Panovala přátelská atmosféra, popíjelo se pivo, kořalka i čitro. O občerstvení se postaraly maminky a dokonce se krájel i dort.

Vůbec nešlo o to, kdo zvítězí, ale spíše vyzkoušet nového protihráče a zjistit, kdo se od minulého roku zlepšil.

V kategorii žáků 1. místo vybojoval Petr Mašek z Gerniku a v kategorii dospělých byl nejlepší teprve 15ti letý David Mleziva z Eibenthalu.

Gratulujeme a doufáme, že příští rok bude na Kateřinském turnaji šachistů ještě více.

Kateřina Rohál'ová, učitelka českého jazyka

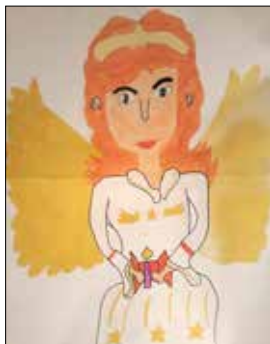

Keramický kroužek

Andělíčky, zvonkohry, svíčky, ale hlavně točení na hrnčířském kruhu. To bylo náplní letošního pololetí dětí, které baví hrát si s hlínou a pod vedením Martina se setkávaly ve škole či u nás, aby strávily odpoledne plné legrace a tvoření. Výsledkem prvních pokusů práce na hrnčířském kruhu byly krásné misky, kterými děti obdarovaly své maminky a babičky.

Vánoční abeceda

Vánoce na Sv. Heleně

Vánoce jsou nejkrásnějšími svátky roku, na které se vždycky moc těším.

Vše je osvětlené a všude panuje vánoční nálada.

Vánoce jsou svátky radosti a lásky, kdy si dáváme dárky a připomínáme si ten nejkrásnější dárek, který jsme v Vánocích dostali.

To se se nám narodil Ježíš.

Před Vánocemi je vždycky mnoho příprav a starostí.

Pečou se cukroví, zdobí se stromeček, chodíme se natánoční nákup, ale také děti nacvičují Vánoční program do kostela a do hostela.

Jako každý rok jsme měli v kamínku program.

Zpívali jsme koledy, říkali básničky a utvořili jsme Vánoční abecedu, kterou jsme zahráli Vánoční příběh.

Také v hostele jsme měli Štědrý den program.

Po krásném slovi hostele jsme měli i my děti program a orel se zahrála jedné píseň.

Při závěrečné písni "Kas radosti" jsme dostali dárek.

Do kostela jsme šli ještě dva dny po Štědrém dnu.

První vánoční den jsme také koledovali. V půl dvanácté jsme se sešli v kostele a odtud jsme vyšli koledovat a taky se to natáčelo. Koledovali jsme asi do 15:00 hod. náno.

Vánoce jsou nejkrásnější svátky a šňoda, že jsou jenom jednou v roce. Jsou to svátky rodiny, radosti a míru.

Rec. Gabriela, 11 let, Svata Helena.

Vánoce na Gerniku

Vánoce na Gerniku jsou moc krásné, hlavně když napadne sniř. Vánoce začínají Adventem, kdy jdeme každou nedeli do kostela a zapálíme adventní svičku.

Na vánoce se musíme připravit- pečeme pečivo, vaříme dobrá jídla a uklízíme. Na Štědrý den společně zdobíme v kostele stromeček. Zdobí ho celá mládeř z Gerniku.

Pak si zdobí stromeček taky každý sám. Když je večer, tak se navečeříme. Máme bramborový salát a řízky. Po večeři jdeme společně do kostela. Když se vrátíme z kostela, jdeme ke stromečku a rozbalujeme si dárky. Potom se ještě chvíli všichni díváme na televizi a čekáme až do půlnoci. Kdy jdeme znovu do kostela na Půlnoční mši. Druhý den jdeme na návštěvu a jíme koláče. Večer je na Gerniku bál.

Vánoce jsou nejkrásnější svátky v roce, protože je celá rodina spolu.

Frantiřek Kuska, 11 let, Gernik

Užije Vánoce na Svaté Heleně

Vánoční čas začíná první adventními nedělí.
 Advent je čas příprav na narození Ježíška.
 Ve škole jsme vyrobili spoustu dárků pro rodiče a na Vánoční
 oběd do Cenerova a také jsme pekli perníčky.
 S paní učitelkou jsme cvičili program do kulturního domu, letos
 jsme měli moc krásné divadlo a spoustu písniček.
 Když je říjnová Vánoce tak je vybarvime čas stromek s
 rodinou, dárky, stromček a také cukroví.
 Doma s maminkou pečeme spoustu druhů cukroví, ale moje
 nejoblíbenější jsou perníčky.
 Nemůžeme chybět ani stromček, který ozdobíme krásnými ozdobami.
 No a máje je modřem tak už je tu Štědrý den.
 Na Štědrý den jdeme do hostela kde zahrájeme divadlo, zapívá-
 me písničky a řekneme básničky a se olivami dostaneme občerstvení.
 Potom jdeme domů, kde nás čeká pod stromčkem spousta dárků
 a štědrovečerní večeře.
 Druhý den o půlnoci je chodí hododovat po celé vesnici až do
 rána.
 Na Sv. Heleně má Štěpánka magmi chybět kůl, který je všichni
 užívají.
 No a takhle byly moje Vánoce na Sv. Heleně.
 Jak prošly Vánoce vy?

ADELA PEC, 13 LET, SVATÁ HELENA

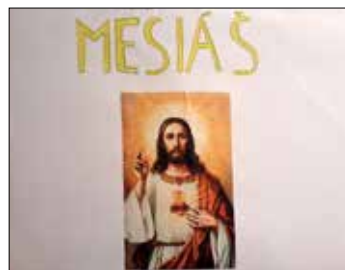
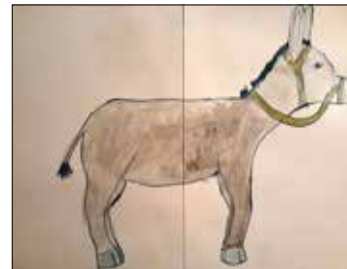
Vánoce

Vánoce začaly 24. prosince. Na Vánoce všichni lidé jsou veselí a pečeme cukroví, například: stromček, motýlek a takový jiný. Letos jsem pekla cukroví s babičkou a babička byla moc ráda, že jsem jí pomohla.

A taky jsme zdobili stromček. Když jsme ho ozdobili, tak jsme dávali na vrata bečky, aby to bylo hezký.

A pak, když už skončily Vánoce, tak babička nám dala koledu. Už se nemůžu dočkat, až budou druhý Vánoce.

Josef Cunů, 12 let, Svatá Helena

Pečení perníčků

Vánoce 2019 Svatá Helena

Vánoce 2019 Gernik, Nová Moldava

